

стигнѣ въ Амалфіо съ рыбарскѣхъ си враницъ и съ остатокѣхъ на покѣщеницѣхъ имъ.

Горкана си! Защо да си не отиде съ Маріѣхъ? Когато въ Неаполь имаше толкозъ прѣмеждія да му минѣхъ прѣзъ главѣхъ, а въ башинѣхъ му кѣхъ толкозъ радости го очаквахъ?

Защо ся забави да ся невѣрнѣхъ додѣ още не бѣше облачно небето, додѣ бѣше тихо морето и спокойно сърцето му? Защо, отъ единъ часъ на самъ, Маріа безпокойна часъ по часъ ся привеждаше прѣзъ прозорецѣхъ да гледа и приблѣдняваше като невиджаше да иде тойзи когото чакаше? Това ще научимъ въ Неаполь дѣто Мазаниела го прѣслѣдува злочестината му.

Тая злочестина си прѣдстави въ два разни образы които намѣрвамы наедно на стѣгѣхъ на купѣхъ обыкновенното съборище на Неаполитанското людство.

Въ едиѣхъ стаѣхъ пѣлиѣхъ съ валкы, стѣпоркы (хаваны) и съсъ всякакви хымическы сѣчива, покрита съ паницы и блюдна и само отъ единъ прозорецъ освѣтявана, единъ человекъ, остарѣлъ повече отъ занатія а не отъ възрастъ, съ лице посѣхнѣло отъ славолубіе, съ дълбокъ и пронизателенъ погледъ ся виждаше да прѣговаря и да крои кроежи прѣисподни.

Този человекъ е Юлій Геновини, прѣкоросванный *про-рицалището на Неаполь*, вѣщъ въ лѣкарството, законовѣдніето, въ политикѣхъ, но най вѣщъ въ искусството да размирява народѣхъ, отколышенъ прѣдставитель на народа во врѣмето на Дука Озуна, главатаръ на крамолицѣхъ во врѣмето на Кардинала Боргіа, уловенъ тогазъ и осѣденъ на затворъ въ оковы, но простенъ испослѣ той вардяше врѣме или да ся удовлетвори или да си отмъсти, а изборѣхъ бѣ възложилъ на Дука Аркскаго, като бѣ поискалъ прѣдседателството на Сумарійското сѣдовище; Но Поткральтъ, като считаше себе си по силенъ, отрече да го удовлетвори